

3. kapitola O poušti, která dělí Sýrii od Egypta a o Egyptě

Od hradu zvaného Darum jsem 7 dní šel přes písečnou poušť do Egypta. (Protože) Ta poušť je chudá na vodu, vezl jsem zásoby a další nezbytné věci na velbloudech. Podél cesty tam jsou saracénská ubytování, kde je možné najít nezbytnosti věci.

Poté jsem přišel do Egypta, kde je nekonečně krásných obydlí, (a) oplývá časovými/pomíjivými věcmi, kromě těch, které v zemích Saracénů (nejsou). Saracéni (totiž) nepěstují víno ani nechovají prasata, protože je jim to přísně zakázáno jejich vlastním zákonem, který je v knize, které říkají Al-Korán. A nejprve jsem pokračoval k Babylonu a přišel jsem ke slavné a velké vile, která se jmenuje Belbeis. Poté, co jsem opustil na břehu moře nejslavnější města/státy Alexandrii a Damiatu, dobře známou pro svůj příhodný přístav, pokračoval jsem ke Cadru/Káhiře a Babylonu, hlavního města Egypta, kde je sídlo sultána [1] v jednom krásném hradu blízko Cadru. Tento hrad je na nevysoké, ale kamenné skále. Je zdoben opulentními a četnými paláci. Říká se, že v hradu průběžně přebývá kolem 6000 služebníků, kteří se starají o různé sultánovy potřeby a jeho stráž, kteří jsou denně /hradem/ živeni. [2]. Ostatní admirálové, to jest kapitáni, a armádní jezdci v největším množství bydlí ve městě pod hradem, rozdělení po tisícovkách, stovkách, padesátkách a desítkách, což se (po druhé?) zdálo účelné, kterým sultán rozdává výplatu podle jejich hodností.

Cadru a Babylon jsou dvě velmi velká města [3], od sebe nedaleká, /a/ jakoby se dotýkala, větší z nich je Cadrum, které je u syrské pouště a blízko rajské řeky Nilu. [4] Babylon je sám umístěn přímo nad řekou, bez prostředníka/kontaktu s okolím/. Dvě dříve zmíněná města mají hodně obyvatel (a) velmi krásné budovy, //fol. 7// více propracované, než se zvenku zdá, protože orientálové mají většinou ve zvyku zdobit své hostince ne zvenku, ale zevnitř mramorem, jak na zemi tak na stěnách, a dekorovat je zázračnou mozaikou.

A mělo by být známo že tento Babylon, který jsem zmínil, není onen prastarý Babylon [5], ve kterém vládl král Nabukadnezar a do kterého byli odvěčeni zajatí synové Izraele, ale tato nová Babylonie tu prastarou napodobuje jménem i některými způsoby (a to o ostatních mlčím) jako byla prastará Babylonie nejvíce nebezpečná pro syny Izraele, a poté pro věřící, takže i pro nás křesťany, (a) Izraelity, tento nový Babylon se svou hlavou, kterou je sultán, je nejvíce mezi proti/nebezpečný ostatními nebezpečími, protože je hlavním zastáncem a šířitelem bezbožné proradnosti Mohameda, od kterého

I dnes
městečko
u Káhiry

Al Malik al
Nasir al Din
Muhammed,
poslední syn
Kala'una

Stará Káhira,
Fustat, upadla ve
prospěch nového
města al-Kahírat,
založeného
Fátimovci, ale
zachovala si svou
prestiž, protože se v
ní nacházela
nejstarší mešita v
Egyptě a jedna z
prvních v islámu.
Město bylo v roce
1167 vypáleno
Šawarem, ale znovu
postaveno
Saladinem, který
Káhiru a Fustat
ohradil rozlehlou
zdí. Citadela se
nacházela na
křižovatce obou
měst a pozemky
mezi nimi byly
postupně zastavěny
domy.

Název Babylon,
který byl dán Staré
Káhiře,
pravděpodobně
pochází z koptského
zkomolení názvu Pi-
Hapi-n-On, chrámu
(H)Apise v
Heliopoli.
Křesťáci se tento
název naučili
a předali ho na
Západ.

Symon Semeonis,
1323 – v citadele
je 10000 vojáků

Symon Semeonis,
1323 – Káhira je
2x větší a 4x víc
obydlené než
Paříž
Ludolph de
Sudheim, 1330 –
Káhira je 7x větší
než Paříž

Peter Sheehan,
2010 - Babylon
byla římská
pevnost, postavená
za císaře
Diokleciána. Po
ovládnutí Egypta
araby se kolem
pevnosti rozrostl al-
Fustat, Al-Káhira.

Příběh o magnetu, o kterém se zmiňuje *Boldensele*, se nachází například již v Písni Antiochijské, která se týká „obrazu“ Mohameda: „Nechali ho umístit a vztyčit na čtyři magnety, aby se již nemohl naklánět ani ohýbat. Mohamed byl ve vzduchu, začal se otáčet, protože ho poháněl vítr a vířil.“

Jsou oni ubozí nebo je ta pouť nešťastná? Nejsem si jistá. Str. 81, 2. odstavec

Karavany cestovaly z Káhiry do Mekky třicet dní. Každý rok se vydávaly na třicetidenní veletrh, který se shodoval s Eid al-Adha. Tvořilo je 120 000 až 130 000 lidí a přivázely kořeni, které se distribuovalo až do Damašku.

Ve svém Pojednání o cestě do Svaté země (1420) *E. Piloti* vysvětluje, jak se tato voda používá. „Mají tu nejcenější říční vodu na světě a každý, kdo se tam nachází, pije, kolik chce, a v jakoukoli hodinu se mu zlíbí, a nikdy mu to nezpůsobí nelibost, [...] voda dokonale tráví žaludek, takže člověk s chutí k jídlu vždycky chuť k jídlu udrží, několikrát denně.“

tento lhář odvodil svůj původ. Tam nejprve kázal v arabské poušti zvířecím a neučeným lidem, vnucoval jim ďábelský zákon, klamal je hadí lstivostí a falešnými zázraky a sebe i svého otce svázal lží a falešnými slovy. A samotné tělo nejvíce zatraceného pseudoprороka, pod sultánovou nejpilnější péčí, je uchováno ve městě zvaném Mecca, se nachází v arabské poušti zhruba 25 dní cesty z Babylonu jako jejich největší svatyně, v jejich krásném chrámě, který běžně nazývají musket/mešita. (*Mohamedovo tělo*) Nevisí ve vzduchu silou kamene, který přitahuje železo [6] ale k většímu věčnému zatracení zemřelého je uloženo ve vyvýšené drahé hrobce, //fol. 8// ke které se shromažďují Saraceni ze všech koutů světa, ubozí, považující tuto pouť k jejich prorokovi za nejvíce zbožnou a slavnostní. A tím největším advokátem a obhájcem bezbožnosti samotných Saracenů je sultán tohoto nového Babylonu. Tato bezbožnost/zrada křesťanské víry je ze všech bludů nejvíce nepřátelská [7]. Vzdálený starověký Babylon se odtud nachází asi 35 dní [8] cesty mezi severem a východem v Chaldeji. A pánem té země je nyní chán, tedy císař Tatarů z Persie [9]. Někteří říkají, že město,

které se dnes nazývá Baldacum, je samotný starověký Babylon, který leží na řece Eufrat. Jiní tvrdí, že se nacházelo poblíž Baldacumu a bylo zničeno, což potvrzují nedaleké velké ruiny [10]. Také se tvrdí, že Babylonskou věž postavili Noemovi synové na nedalekém místě, kde byl zmaten lidský jazyk. Místo je nyní prý opuštěné a téměř nepřístupné kvůli nesčetnému množství divokých, krutých a jedovatých zvířat, která tam žijí. Tyto věci jsou řečeny proto, aby se rozlišovalo mezi starým a novým Babylonem, což by mělo být v této práci především připomenuto.

Proto se rajska řeka, protékající kolem nového Babylonu a zavlažující a hnojící egyptskou zemi a činící ji hojnou vším dobrým, se v knize Genesis nazývá Gyon. Někteří však tvrdí, že Gyon a Phison se v horních částech Etiopie spojují, a tak dohromady tvoří a udržují jeden kanál [11]. Výše zmíněná řeka má však v Egyptě mnoho ostrovů, velmi úrodných a krásných, rozděluje se a znovu spojuje a vlévá se do Středozemního moře, rozdělená na části, poblíž města Alexandrie, o kterém jsme se zmínili výše. Voda výše zmíněné řeky je chutná a velmi zdravá k pití, tráví potravu [12], a vyskytují se v ní hojně dobré ryby. A v něm i kolem samotného stromu se nacházejí aloe a karneoly různých barev.

V Cadru a Babylonii je mnoho krásných křesťanských kostelů, mezi nimiž jsou nejznámější kostel Panny Marie v Babylonu, kde prý nějakou dobu žila s Ježíšem Kristem a Josefem když uprchli z Judeje do Egypta ze strachu

Toto je příklad polemické literatury proti Mohamedovi, která se rozvíjela od poloviny 9. století ve Španělsku, kde Eulogius z Toleda a Paul Alvarus viděli islám jako přípravu na konečný příchod Antikrista, a poté na celém Západě od 11. století dále. Tato apokalyptická vize islámu zůstala přítomna i v následujících stoletích.

Abu Said Bahadur, devátý a poslední ilchan.

Birs Nimrúd, asi 80 km od Bagdádu, byl považován za starověkou Babylonskou věž.

V *Libro del Conoscimento* se uvádí, že čtyři řeky ráje zavlažují celou Núbii a Etiopii.

Kromě Matoušova evangelia zmiňují útěk Svaté rodiny do Egypta apokryfní evangelia, zejména Tomášovo (v latinské verzi), arabské evangelium o dětství a Pseudo-Matoušovo. Další zprávy se nacházejí v údajném „Vidění Theofila“, patriarchy Alexandrie (385 - 412). Tyto tradice však byly primárně formalizovány během obrození koptské církve ve 12. a 13. století. To umožnilo vytvoření kompletního itineráře, podle kterého Svatá rodina z Bilbeis pokračovala směrem k nilské deltě, klášterům na západním břehu Nilu, Staré Káhiře a Matarei a poté do Horního Egyptu, kam se dostala felukou po Nilu až do Deir el-Moharraq.

Symon Simeonis nám v roce 1323 v Alexandrii zanechal jakousi kurzovní tabulku. Podle něj měl živý sokol hodnotu 3000 drachem neboli 150 florinů. 13 krásných bochníků chleba se prodávalo za 1 benátský groš. Florin měl hodnotu 22 benátských grošů, zlatý bezant neboli aureus 26.

Nerozumím, ale lépe nepřeložím.

[...] Název banány se objevuje až v roce 1585. Velká encyklopedie stále označuje banánovník jako Musa paradisiaca/rajské jablko. Všichni cestovatelé zmiňují banánovníky.

před Herodem [13]. Stejně tak (je tam) další kostel Panny Marie Barbory, v němž je její tělo uloženo v malém mramorovém náhrobku.

A je třeba vědět, že Egypt je podlouhlá země, v některých částech úzká kvůli suché poušti, která obklopuje a stlačuje její svahy, což je přirozenost samotného Egypta, až na to, že je hojně zavlažován řekou, ať už přirozeně nebo uměle vedenou, a je proto úrodný a uzpůsoben pro příjemné užívání lidmi.

Prší v něm málo, protože oblast je sama o sobě velmi suchá a silné sluneční teplo vstřebává vlhkost, která se nad ním snadno zvedá. Proto se táhne daleko od Etiopie, podél toku řeky, až k //fol. 9// Alexandrii a Středoziemnímu moři, a má jen takovou šířku, jakou může řeka (podle dispozice krajiny a tu a tam píle lidí) rozšířit.

V Cadru jsem viděl tři živé slony. Slon je velmi velké zvíře s tvrdou kůží jako rybí šupiny, za zvuku hudebního nástroje skáče a tančí. Zuby mu vyčnívají z tlamy jako zuby velmi dlouhého kance a nad tlamou má dlouhý, ostrý, chrupavčitý kel, podobný kulatému pytlí, ohebný v každé části, který používá jako ruku; bere jím potravu a ohýbá ji/dá ji dolů, vkládá si ji do tlamy a přijímá a rozdává další. Utěšuje se a hraje si, lehá si na zem a zvedá se, a není pravda, že se nemůže znovu postavit, když leží [14]. Na povel svého pána hravě přistupuje k těm, kteří přicházejí, skláněním hlavy, ohýbáním kolen a líbáním země, protože tento způsob projevoování úcty je v této zemi běžně používán. Viděl jsem také indiánské zvíře zvané žirafa, které má v přední části těla značně vyvýšený velmi dlouhý krk, aby mohlo jíst ze střechy domu běžné výšky, a zadní část těla má tak sníženou, že se jeho zad mohla dotknout lidská ruka. Není to zvíře divoké, ale spíše mírumilovné s bílou a červenou kůží, neuspořádaněji zdobené. Viděl jsem několik paviánů, mamutích koček a úžasně vycvičených papoušků, kteří svými gesty provokují lidi mnoha způsoby k tomu, aby byli vyvedeni z osamocení. Najde se papoušek, kterého by nedali ani za 100 zlatých [15], protože v těchto končinách žijí muži, kteří jsou nadmíru křehcí a hledají rozkoš a tělesnou útěchu.

V horních částech Egypta je smaragdová žíla, kde se nacházejí nejlepší smaragdy a na lepším trhu než v jiných částech světa. V Sýrii a Egyptě jsou podlouhlá jablka, která se nazývají rajska, vynikající chuti, měkká a rychle se rozplývající v ústech; kdykoli je napříč rozříznete, najdete v nich křížky, a to tolik, že můžete několikrát správně posoudit rysy obličeje a ostatní údy. Dlouho nevydrží, a proto je nelze do našich končin dopravit po moři v neporušeném stavu [16]. Rostou tam nejlepší sukulenty/šťávy a další rostliny země, které jsou u nás neobvyklé, ale tam běžné, a které jsou v našich zahradách lidskou pílí

Slon se kvůli své váze dokáže zvednout pouze trhnutím. Když je starý nebo nemocný, vyhybá se proto ležení a opírá se o kmen stromu nebo zed'. Odtud pochází tvrzení, které sahá až k Plinioví, že slon, který jednou leží na zemi, se už nemůže znovu zvednout.

blíže neidentifikovatelné opice

banány

Nerozumím
a lépe
nepřeložím.

Tento trh s otroky,
který zásoboval
mimo jiné
mamlúckou
armádu,
je také zmíněn ve
všech zprávách.
Symon Semeonis
se setkával
převážně s
černochoy:
„A zejména se
schizmatickými
Indy a Núbijci
obou pohlaví, kteří
mají barvu vran a
uhlí“.
E. Piloti uvádí
ceny (v roce
1420): „Tatar“
130–140 dukátů /
„Čarcas“ 100–120
dukátů / „Řek“ 90
dukátů / „Slovan“
70–80 dukátů.
Uvádí, že sultán
každoročně
kupoval 2 000
otroků.

Z apokryfních
evangelíí -
Evangelium o
narození Ježíše, které
v syrštině sepsal
nestorián kolem 6.
století, uvádí
zejména: „Odešli k
fíkovníku, dnes
zvanému Strom
Matariya, a v
Matariya Pán Ježíš
způsobil, že vytryskl
pramen, v němž
vznešená Marie
umyla horní tuniku
dítěte“. [...] Zahradu,
zničenou v roce 1497
povstaleckými
mamlúky, byla
obnovena v roce
1516, ale její
produkce se výrazně
snížila. V 16. století
ji zničila povodeň.

Přeloženo
podle: *Nisbet,
Gideon* (2007).
*Roman Imperial
Receptions of
Hellenistic
Epigrams*

(jako je routa, šalvěj a podobné) raší a vadnou na polích i jinde pouze působením přírody a ctností mnohem více chřadnou.

V Cadru je velký dům, postavený jako snížená chata [17], v němž je mnoho pecí, také snížených, na které se do slámy kladou vejce, kolik si kdo přeje přinést, a aniž by slepice přirozeně vejce vyseděly, od určité teploty ohně v pecích v nich dozrává plod a kuřata se vylíhnou ve svém vlastním čase, (v čemž) umění zázračně navazuje na působení přírody. A jakmile se kuřata vylíhnou z vajec, jsou dána majitelům, jejichž vejce byla, a jsou odnesena a vykrmena //fol. 10//. Proto je v těchto končinách největší hojnost slepic. Považuji to za úžasnější než cokoli, co jsem v těchto místech viděl [18]. V těchto končinách se prodávají muži a ženy, pokud jsou jiné víry a sekty než kupující a prodávající, a tak jsou degradováni na otroky a jsou oceňováni podle svého mládí, síly, umění, zdraví a krásy [19].

Pod Babylonem se nachází jistá mimořádně úrodná oblast, hojná bohatými pastvinami, o níž se říká, že je to země Jišaje, kterou Izraelci obývali se souhlasem faraona, na žádost Josefa a jeho otce, požehnaného patriarchy Jáкова, když z božího rozkazu pobývali v Egyptě. Že Bůh v Egyptě konal zázraky a velké věci, je dostatečně jasné z knih Mojžíšových [20].

Nedaleko Cadru, směrem k Syrské poušti, se nachází jedinečná balzámová zahrada, která není příliš velká, ani není obklopená silným živým plotem nebo zdí. Velmi mě překvapilo, že se o tak vznešeném místě více/silněji nemluvilo. Balzámové keře nejsou husté ani vysoké, ale spíše mají středně velké větve, jako vinná réva. Tato zahrada je zavlažována malým pramenem, o kterém křesťané tvrdí, že v něm Panna Maria často koupala Ježíše a prala mu oblečení a plenky, a křesťané z toho vyvozují a tvrdí, že pramen (tímto) zkoncentroval svou sílu, takže země zavlažovaná takovou vodou raší a plodí balzám/balzamovníky [21].

Za Babylonem a rajskou řekou //fol. 10v//, směrem k poušti, která leží mezi Egyptem a Afrikou, [22] se nachází několik starověkých památek pyramidálního tvaru, mezi nimiž jsou dvě úžasné velikosti a výšky, vyrobené z největších a nejvyšších kamenů, v nichž jsem našel nápisy v různých jazycích. V jedné jsem našel tyto latinské verše vytesané do kamenů:

Viděla jsem pyramidy bez tebe, nejsladší bratře,

A pro tebe, co jsem mohla, jsem zde ronila smutné slzy

A vzpomínaje na náš zármutek vytesávám tento nářek.

Tak na vznešené pyramidě může přežít jméno Decima Gentiana, pontifa,

Trajánova společníka,

při tvých triumfech; také cenzora a konzula, to vše v rozmezí třiceti let. [23]. . . .

Je pozoruhodné, že všechny rukopisy si zachovaly německé slovo *stube*, které označuje malou chatku nebo místnost, nepochybně jediné, které Boldenseleho napadlo k popisu této novinky, kterou pro něj inkubátory představovaly.

Symon Semeonis říká, že byly vysoké jako oltář. *E. Piloti* poznamenává, že teplo bylo udržováno hnojem, do kterého se vejce vkládala a který se neustále míchal kopím prostrčeným malým otvorem v železných dveřích, které inkubátor zavíraly. Později viděl hejna tří až čtyř tisíc slepic, která chovali rolníci.

Libris Moysi - tento pravopis, (pozorovaný ve všech rukopisech), který se zdá být nesprávný, se nachází ve Vulgátě; viz např. Kniha Exodus, Biblia sacra ad vetustissima exemplaria castigata.

Připomeňme si, že pro středověkou geografii Afrika začínala západně od Nilu.

[...] Tato báseň je dílem sestry Decima Terentia Gentiana, jehož nápisy nám umožnily rekonstruovat jeho kariéru. Postupně byl vojenským tribunem, kvestorem, tribunem lidu, císařským legátem, sufetem, pontifem a cenzorem v Makedonii v roce 120. Cesta jeho sestry do Egypta se uskutečnila kolem roku 122. [Text zde náhle končí, pravděpodobně kvůli neúplnému zdroji.]

Nejasný výklad těchto veršů mě trochu zaujal. Říká se, že tyto velké monumenty byly faraonovy sýpky [24], a tak je nazývají, což v žádném případě není pravda, protože v samotných pyramidách se nenachází žádné vhodné místo pro skladování, vybírání nebo konzervaci potravin nebo obilí, zejména proto, že odshora dolů jsou naplněny velkými kameny, dobře spojenými dohromady, kromě malé brány dobře vyvýšené ze země a úzké a temné cesty, kterou se sestupuje do určitého prostoru v nich, přičemž se v nich nenachází žádná prostorná šířka. Je pravda, že verše napsané na památnících to dosvědčují //fol. 11 // a mnohé z nich jsou obzvláště pozoruhodné.

Světové mapy a
námořní mapy často
zobrazují egyptské
pyramidy s nápisem
„granaria Pharaonis“
nebo „granaria
Joseph“.